

La Comédiathèque

Büyük İkramiye

Jean-Pierre Martinez

**Bu metin ücretsiz olarak okumaya sunulmuştur.
Herhangi bir halka açık kullanım, profesyonel veya amatör (ücretsiz dahi olsa)
için, yazar Jean-Pierre Martinez'den izin almanız gerekmektedir :**
<https://comediatheque.net>

Büyük İkramiye

Jean-Pierre Martinez

Yusuf ve Esra, arkadaşları Mehmet ve Sibel'i akşam yemeğine davet eder. Ancak Sibel, yalnız gelir. Az önce, kocasını İstanbul'a getiren uçağın denize düştüğünü öğrenmiştir. Sibel'le birlikte kocasının hayatta kalıp kalmadığını öğrenmek için haberleri dinlerken, Yusuf ve Esra, milli piyango çekilişini kazandıklarını öğrenir... Bu büyük başarıya ulaşan komedi, dünya çapında birçok sahnede temsil edilmiştir.

Karakterler :

Yusuf
Esra
Sibel

Bir apartman dairesinin oturma odası. Duvarın arkasında yere dayalı bir avangart tablo var. Bir köşede süslenmiş bir çam ağacı. Telefon çalıyor ve telesekreterin karşılama mesajı duyuluyor.

Yusuf – Merhaba! Yusuf ve Esra'nın evine hoş geldiniz. Telefon faturasını ödemediğimiz için geçici bir süre hapse atıldık, ama sesli mesaj bırakabilirsiniz. Serbest kalır kalmaz size geri döneriz. Bip sesinden sonra konuşabilirsiniz...

Bip sesi gelir ve ardından Mehmet'in bıraktığı mesaj duyulur:

Mehmet – Eee, selam, ben Mehmet. Nasılsın? Gerçi saçma oldu, cevap veremezsin... Neyse, bu akşam için hâlâ anlaştık ama...

Yusuf içeri girer. Üzerinde bir mont vardır ve elinde bir alışveriş torbası taşır.

Mehmet – ...biz biraz geç, 20.30 gibi geliriz. Uçağım Sabiha Gökçen'e iniyor. Otobüse atlayıp, valizi eve bırakıp, sonra Sibel'le arabayla size geçeriz. Ha, bu arada valiz için teşekkürler. Onu da size geri getiririm. Tamam, görüşürüz! Çok da zahmet etmeyin. Sadece arkadaş arasında bir akşam yemeği...

Yusuf alışveriş torbasını mutfığa bırakır ve elinde büyük plastik bir şişe ucuz şarapla geri döner. Montunu çıkarır ve dolaptan güzel bir şarap sürahisini alır. Plastik şişenin kapağını açar, sürahinin ağzına bir huni yerleştirir ve doldurmaya başlar. Esra içeri girer.

Esra – Selam! Nasılsın?

Yusuf – Mehmet aradı, biraz geç geleceklerini söyledi.

Esra – Çok iyi, çünkü biz de pek hazır değiliz...

Montunu çıkarır.

Esra – Dondum, farkında mısın? Dışarıdan bile soğuk burası...

Yusuf – Kombiyi kapattım. Tasarruf etmemiz gerekiyor, değil mi?

Esra nihayet Yusuf'un ne yaptığını fark eder.

Esra – Ne yapıyorsun sen?

Yusuf – Görüyorsun ya, şarabı sürahiye koyuyorum. Şarabı içmeden önce biraz hava alması gerekiyor. Öyle daha lezzetli oluyormuş.

Esra – Belki de kaliteli bir şarap almazdık... Seçmek gerekirse, şaraptan kısıp kaloriferden kısmayı tercih ederim.

Yusuf – Bunun kaliteli bir şarap olduğundan pek emin değilim. Alt kattaki süpermarkette indirimdeydi. Litresi 20 lira. Daha ucuzunu bulamadım...

Esra – O zaman neden sürahiye koyuyorsun?

Yusuf (*alaycı*) – Alt kattaki süpermarketin şarap uzmanı, bu değerli nektarın tüm kırmızı meyve ve vanilya notalarını ortaya çıkarmak için bunu yapmamı önerdi. Hafif bir üzüm aromasıyla... (*ciddi bir tonla*) Ama istersen plastik şişeyi doğrudan masaya koyabiliriz...

Esra – Sürahiye koyman gayet iyi olur.

Yusuf – Ayrıca bu ucuz şaraba biraz oksijen almak zarar vermez. Ucuz şarap musluk suyu gibidir. İçmeden önce biraz dinlenmesi gerekir. Zehirli gazların buharlaşması ve ağır metallerin dibe çökmesi için...

Esra – Alışveriş işini hallettin mi?

Yusuf – Enginarlı bir turta aldım, sadece çözüp ısıtacağız.

Esra – Enginarlı bir turta mı?

Yusuf – O da indirimdeydi... Yanında bir salata yaparız.

Esra – Tamam, ben masayı hazırlayayım.

Esra bardakları çıkarmaya başlar.

Esra – İş bulma kurumuna gittin mi?

Yusuf – Evet...

Esra – Peki?

Yusuf – Bana bir staj önerdiler.

Esra – Staj mı?

Yusuf – Bir resim galerisinde.

Esra – Resim galerisinde mi? Ama sen bilgisayar mühendisisin!

Yusuf – Artık uyum sağlamamız gerekiyormuş...

Esra – Ama resimden hiç anlamıyorsun. (*Tabloyu işaret eder*) Yoksa bu berbat tabloyu asla almazdın...

Yusuf – İşte tam da bu yüzden... Oraya gittim ve bu tabloyu değerlendirmelerini istedim...

Esra – Beş Güzel Sanatlar'dan arkadaşına on yıl önce servet ödeyerek aldığı bu zırvalık...

Yusuf – İlk intihar girişiminden hemen sonraydı... Ona destek olmak için aldım. Bir de düşündüm ki, zamanla değerlenir...

Esra – Bari şu an en azından kaloriferi ödeyebilecek kadar değer kazansaydı... Peki, ne kadar değer biçtiler bu şahesere?

Yusuf – Yaklaşık 500 lira...

Esra – 3000 liraya almıştın!

Yusuf – Ama Van Gogh’un eserlerinin değeri ölümünden hemen sonra nasıl patladı, gördün mü?

Esra – O dahinin bir an önce intiharı başarmasını ummaktan başka çaremiz yok gibi görünüyor, yoksa biz soğuktan öleceğiz... Çerçevenin değerlenmesini de umamayız, çünkü çerçevesi bile yok...

Yusuf – İşte modern sanatın sorunu bu...

Esra – Umarım en azından Mehmet sana cömertçe ödünç verdiğin 15.000 lirayı geri öder. O parayla birkaç fatura ödeyebilirdik... Ona sordun mu?

Yusuf – Neyi? Kime?

Esra – Mehmet’e! 15.000 liramızı!

Yusuf – Bunun için doğru zaman mı, emin değilim... Onun için de kolay değil, biliyorsun. Şirketi onu Kayseri şubesine gönderdi. Düşünsene, Kayseri! İstanbul’daki merkez ofiste Satış Müdürü’ydü... Hem Sibel’in öğretmen maaşıyla...

Esra – Evet, ama ben tek başıma iki iş yapıyorum! Ve faturalarımızı bile ödeyemiyoruz!

Yusuf – Tamam, bu akşam konuşurum onunla...

Telefon çalar.

Esra – Ah, sanırım onlar... *(Telefona cevap verir.)* Alo...? Evet, iyi akşamlar Sibel, nasılsın? Ah, anladım, Sibel... Yok, yok, sorun değil, Sibel... Tamam, bekliyoruz, Sibel... Görüşmek üzere, Sibel... *(Telefonu kapatır.)* Sibel’di.

Yusuf – Evet, bilmiyorum neden ama telefonu açıp “İyi akşamlar Sibel” dediğin anda onun olduğunu hemen anladım...

Esra – Mehmet’in uçağı rötar yapmış, o yüzden Sibel tek başına arabayla geliyor...

Yusuf – Peki ya Mehmet?

Esra – Ona sesli mesaj bırakmış, doğrudan buraya gelmesini söylemiş. Sanırım onsuz yemeye başlarız...

Yusuf – Kayseri’den dönmek için uçakla gelmek de neyin nesi...

Esra – Evet... Üstelik Sabiha Gökçen’e iniyor. Ama artık, düşük maliyetli havayolu şirketleriyle uçak bileti tren biletinden daha ucuz...

Yusuf ona yaklaşır ve kollarına alır.

Yusuf – Hadi, bunun da üstesinden geliriz.

Esra – Tabii ki... Hem biz yan yana olduğumuz sürece başımıza kötü bir şey gelmez, değil mi?

Yusuf – Seninle ucuz şarap içmeyi, başkasıyla şampanya içmeye tercih ederim.

Esra – Şansımız dönecek, hissediyorum. Yakında yeni yıla giriyoruz... Belki bu yıl biten yıldan daha güzel olur...

Yusuf – Hele bir de yılbaşı piyangosundan büyük ikramiyeyi kazansak...

Esra – Piyango bileti almadık ki...

Yusuf – İzmir’de anneni görmeye gittiğimizde bir tane aldım... İş bulma kurumundaki kayıt numaramı oynadım...

Esra – Bu beni hemen rahatlattı...

Yusuf – Ve burçlara göre bugün şanslı günüm!

Esra – Şanslı günündeysen zaten... Endişelenecek bir şeyimiz kalmadı!

Birbirlerini öperler.

Yusuf – Peki ya Sibel? Hâlâ yolda mı?

Esra – On beş dakikadır aşağıda park yeri bulmaya çalışıyor...

Yusuf – Bu saatte, bizim mahallede...

Esra – Bizim gibi küçük bir arabaları olsaydı, şu dev 4X4’leri yerine, park etmesi daha kolay olurdu...

Yusuf – Yine de iki çocukları var. Biraz alana ihtiyaçları var...

Esra – Mercedes SUV! Hani paraları yoktu onların!

Yusuf – Asıl öğrenmesi gereken şey, böyle büyük bir arabayla park etmeyi başarmak...

Esra masayı hazırlamaya başlar. Kapı zili çalar.

Esra – Gördün mü, boşuna konuşmuşsun... Yine de park etmeyi başarmış. Kapıyı açar mısın?

Yusuf kapıyı açar.

Yusuf – Merhaba Sibel! Ama ne oldu sana, bembeyazsın! Ölü görmüş gibisin...

Sibel, Yusuf ile birlikte içeri girer. Elinde bir şişe şampanya vardır ve yıkılmış bir haldedir.

Sibel (*ağlayarak*) – Ne dediğini bilmiyorsun ama haklısın...

Esra, panik içinde yaklaşır.

Esra – Ne oluyor Sibel?

Sibel – Arabadan inmek üzereydim, radyoyu kapatıyordum. Haber saatiydi. Mehmet’in uçağı denize çakılmış...

Yusuf – Denize mi?

Esra – Uçağın onun uçağı olduğuna emin misin?

Yusuf – Kayseri’den geliyordu...

Sibel – Düşük maliyetli bir uçaktı, Atina aktarmalıydı. Uçuş numarasını ve havayolu şirketini söylediler. Hiç şüphe yok. Uçak Boğaz’ın girişinde kaybolmuş...

Sibel hıçkırarak ağlamaya başlar. Yusuf ve Esra çaresizlikle birbirlerine bakar.

Esra – Dinle, belki onu bulurlar...

Yusuf – Boğaz o kadar da büyük değil...

Esra – Belki de pilot uçağı suya indirmeyi başarmıştır...

Yusuf – İki kargo gemisinin arasına...

Esra – Daha önce olmuş şeyler bunlar...

Yusuf – Çok sık olmaz, ama olur...

Sibel – Gerçekten mi diyorsunuz?

Esra – Radyoda ne dediler? Hayatta kalan kimse yok mu demişler?

Sibel – Henüz bilmiyorlar...

Esra – İşte gördün mü!

Yusuf – Ayrıca uçak hâlâ dünyanın en güvenli ulaşım aracı! İstatistiklere göre, uçağı bindiğinde bir milyonda bir ihtimalle kaza yaparsın. Bu da neredeyse piyangoyu kazanma ihtimalin kadar, yani...

Esra ona öfkeli bir bakış atar.

Sibel (*yıkılmış bir şekilde*) – Ve o bir ihtimalin Mehmet’e denk gelmesi gerekti! Ona söyledim, 31 Aralık’ta uçağı binme diye...

Yusuf – Ama sonuçta burası Boğaz... En azından kara kutuları bulurlar...

Sibel tekrar ağlamaya başlar.

Sibel – Tanrım, onsuz ne yapacağım? İki çocukla, ev kredisiyle...

Yusuf ve Esra çaresizce birbirlerine bakar, ne yapacaklarını bilemezler.

Sibel (*perişan bir halde*) – Ve düşün ki, size hâlâ 15.000 lira borcumuz var...

Esra – Ama ne diyorsun sen? Bu önemli değil ki!

Sibel şampanya şişesini Yusuf’a uzatır.

Sibel – Alın, size bir şişe şampanya getirmişt看, teşekkür etmek için. Bilseydim...

Yusuf – Veuve Clicquot... Hakkını vermişsin doğrusu...

Sibel – Bu bir kâbus... Bana bunun gerçek olmadığını söyleyin!

Yusuf – Şaka yapıyor olmayasın?

Esra ona öldürücü bir bakış atar.

Esra – Hadi gel, otur. Televizyonu açalım, belki bir haber alırız, olur mu?

Esra televizyonu açar.

Sunucu – Özetle, yılın son günü için hava durumu oldukça kötü. Marmara Denizi üzerinde şiddetli rüzgarlar, birçok uçağın Sabiha Gökçen Havalimanı'na iniş yapmasını engelledi... (*Esra kanalı değiştirir.*) Şimdi sırada burçlar... Aslan burcu, bugün gerçekten sizin şans gününüz değil...

Sibel – Ben Aslan burcuyum...

Spiker – Seyahatlerden kaçmın...

Esra – Ama uçakta olan sen değildin...

Spiker – Ve başka çareniz yoksa, uçak yerine tren tercih edin...

Sibel – Mehmet de Aslan burcu...

Esra – En iyisi radyoyu açalım...

Spiker – ... 500 milyon lira! Bu yılbaşı, milli piyango çekilişinin talihlisi bu meblağı kazanacak. Çekiliş sonuçları az sonra... (*Esra istasyonu değiştirir.*) Hâlâ Kayseri çıkışlı ve Atina aktarmalı olarak İstanbul'a gitmekte olan Travel Discount Airways'e ait 666 numaralı uçuşla ilgili yeni bir bilgi yok...

Sibel – İşte gördünüz mü, kesin onun uçuşu...

Spiker – Pilot, uçak radardan kaybolmadan hemen önce acil durum sinyali göndermiş. Daha fazla bilgi geldiğinde sizi haberdar edeceğiz...

Esra radyoyu kapatır.

Esra – Beklemek gerekiyor... Şu an yapabileceğimiz başka bir şey yok... Sana bir içki koyayım, biraz moralin düzelir.

Yusuf – Ama şampanyayı açacak değiliz ya...

Sibel (*sürahiye fark ederek*) – Bir kadeh şarap alırım. Zaten açılmış...

Esra – Emin misin, başka bir şey istemez misin?

Sibel – Yok, iyiyim, sağ ol...

Yusuf bir kadeh doldurur ve Sibel'e uzatır. Sibel, diğer ikisinin biraz endişeli bakışları altında kadehi bir dikişte bitirir.

Sibel (*Yusuf'a*) – Görüyorsun, başıma gelenlerden sonra artık hiçbir şeyin tadını çıkaramıyorum... İyi bir şarap içmenin keyfini bile...

Yusuf – Evet...

Sibel – Aman Tanrım, annem!

Esra – O da mı uçaktaydı?

Sibel – Çocuklar onda. Eğer televizyon izliyorlarsa...

Sibel aceleyle telefonunda bir numara çevirir.

Sibel – Alo, anne? Evet, biliyorum, haberi aldım... Çocuklar televizyonun başında değiller, değil mi? Uyudular mı? (*Derin bir nefes alır, rahatlamış bir şekilde*) Hayır, şu anda konuşmak istemiyorum... Seni sonra ararım, tamam mı... Başsağlığı dilemek için biraz erken, değil mi...? Evet, olabilir, ama henüz kesin değil, izin verirsen... Zaten onu hiçbir zaman sevmedin... Kaç kere söyledin bana onun benim için uygun olmadığını... Daha iyisini bulabileceğimi... Yeter ama ya!

Sibel telefonu kapatır, sinirli bir şekilde. Yusuf ve Esra ona biraz mahcup bir ifadeyle bakar.

Sibel – Annem Mehmet’i asla sevmedi... Eminim, içten içe bundan mutlu...

Esra – Hadi, böyle söyleme...

Sibel – Dügün günümüzde, babamın hasta olduğunu bahane ederek törene gelmedi...

Yusuf – Ama baban gerçekten hastaydı, değil mi? Birkaç ay sonra öldü...

Sibel – Evet, Can’ın doğduğu gün... Özellikle beni üzme için...

Esra – İstersen sana bir sakinleştirici getireyim...

Sibel – Size bunları anlatıp rahatsız ettiğim için özür dilerim... Gecenizi mahvetmek istemem. (*Ayağa kalkar.*) En iyisi gideyim...

Esra – Ama Sibel! Biz arkadaşız, değil mi? Böyle zamanlarda insan arkadaşlarına güvenmeyecekse, ne zaman güvenecek?

Sibel (*tekrar oturur*) – Sizin yanınızda olabileceğimi biliyordum... Ayrıca itiraf ediyorum, evde yalnız başıma, çam ağacının karşısında oturup radyodan gelecek haberi beklemek istemiyorum...

Yusuf – Belki yeni bir şey duymak için radyoyu açmalıyız...

Sibel – Gerçekten bilmek istiyor muyum, emin değilim... (*Bir anlık duraklama*) Aç hadi...

Esra – Tamam.

Esra radyoyu tekrar açar.

Spiker (*dış ses*) – ... Bölge üzerinde uçan uçaklar, su yüzeyinde büyük bir yakıt lekesi tespit etti. Ancak bu lekenin, bir saat önce Marmara Denizi’ne düşen *Pas Trop Cher Travel Discount Airways* uçağına ait olup olmadığı henüz bilinmiyor. Kurtarma helikopterlerinden birinde bulunan özel muhabirimizle bağlantı bekliyoruz... Şimdi, hiç ara vermeden, piyango sonuçları...

Sibel – Yakıt lekesi... Bu uçağın düştüğünü gösteriyor. Böyle bir kazadan nasıl sağ kalan olabilir ki...

Yusuf ve Esra, Sibel'in moralini düzeltmek için ne diyeceklerini bilemezler.

Spiker (*dış ses*) – ... Oynamanız gereken numaralar: 1, 5, 2, 7, 9, 6 ve tamamlayıcı numara: 10...

Yusuf donup kalır.

Esra – Eğer pilot uçağı suya indirmeyi başardıysa, bazı yolcular uçak batmadan çıkmış olabilir...

Spiker (*dış ses*) – Talihli kazanan kişi tam 500 milyon liralık büyük ödülün sahibi olacak. Geleceğe güvenle bakmak için mükemmel bir başlangıç...

Esra radyoyu kapatır.

Yusuf – Bu...

Sibel – Ne?

Yusuf – Yok, yok, bir şey değil...

Esra – Sen de uçakla seyahat ettin. Hatırla. Hosteslerin kalkıştan önce söyledikleri... Oksijen maskeleri otomatik olarak düşer, koltukların altında can yelekleri var, her iki uçta acil çıkış kapıları, tahliye kaydırakları... Hepsi... Tehlike anında her şey için bir prosedür var... Her şey düşünülmüş...

Yusuf, cebinden iş arayan kartını az çok fark ettirmeden çıkarır ve ona bakar.

Sibel – Hostesler... Mehmet'in bakmaktan geri durmadığı tek şey. Ama söylediklerini dinler mi, sanmıyorum... Erkeklerin nasıl olduğunu biliyorsun...

Yusuf – Hay anasını!

Sibel – Mesela Yusuf. Sen söylediklerini dinliyor musun?

Yusuf afallamış durumdadır.

Yusuf – Ne? Kim?

Sibel (*Esra'ya*) – Gördün mü? Söylediğim buydu...

Esra (*Yusuf'a*) – Hostesler kalkıştan önce ne diyor? Kabin basıncı düştüğünde...

Yusuf (*patlayarak*) – Şey... Koltukların altındaki paraşütler, tavandan sarkan şnorkeller, torpido gözündeki paletler, falan mı?

Esra, Yusuf'a sert bir bakış atar.

Esra (*Sibel'e*) – Seni arayan kimse olmadı mı?

Sibel – Mehmet muhtemelen Boğaz'ın dibine batmış durumda. Beni nasıl arasın?

Yusuf tamamen dalgın bir halde televizyonu tekrar açar.

Spiker (*dış ses*) – Size hatırlatırım ki bu 13 Cuma büyük çekilişinin kazanan numarası 1 5 2 7 9 6. Ek numara ise 10. Ödül miktarı tam 500 milyon lira...

Yusuf, iş bulma kurumu kartını yeniden inceler.

Yusuf – Vay amına!

Esra televizyonu kapatır.

Esra – Hayır, demek istediğim... Kesin bir kriz masası kurulmuştur. Böyle durumlarda her zaman bir destek hattı oluştururlar. Yakınlara bilgi vermek, destek olmak için...

Yusuf (*Esra'ya*) – Sana bir şey söyleyebilir miyim?

Esra – Ne?

Yusuf – Özel bir şey...

Sibel'in telefonu çalmaya başlar.

Esra – Bak, kesin onlar...

Sibel – Öğrenmek istediğimden emin değilim...

Telefon çalmaya devam eder.

Esra – İstersen ben açayım?

Sibel – Ah, lütfen, yap...

Esra telefonu açar.

Esra – Alo... Evet... Hayır... Ah, tamam... Aa, öyle mi... Hayır, hayır... Evet, evet, çok memnunuz tabii ki. Tamam, teşekkürler...

Esra telefonu kapatır.

Sibel – Ne dedi?

Esra (*şok içinde*) – Kadın doğum doktorun aradı... Kan tahlilininle ilgili...

Sibel – Ee?

Esra – Şey... Gerçekten hamilesin...

Sibel (*yıkılmış halde*) – Aman Tanrım...

Esra – Sana bir kadeh daha şarap koyayım mı?

Sibel – Evet, lütfen...

Esra, Sibel'in kadehini tekrar doldurur.

Yusuf (*Esra'ya*) – Şey... Sana mutlaka bir şey söylemem gerekiyor...

Esra (*Yusuf'a*) – Şimdi mi gerçekten?

Yusuf – Çok önemli, inan bana...

Sibel'in gözü tabloya kayar.

Sibel – Bu tablo gerçekten garip değil mi sizce?

Esra – Şey... Evet, biraz öyle...

Esra, Sibel'e kadehi uzatır.

Sibel – Bunu yapan kişi bayağı depresifmiş herhalde. (*Yusuf'a*) Bu bir arkadaşın mı?

Yusuf – Evet, yani... Sanırım bir Macar.

Sibel – Ah, evet, belli oluyor. (*Yusuf'a*) İntihar etti mi?

Esra – Henüz etmedi, maalesef...

Sibel kadehini bir dikişte bitirir.

Sibel (*Esra'ya*) – Hadi, bir tane daha koy...

Esra – Belki de bu kadar çok içmemelisin. Senin durumunda...

Yusuf (*ne diyeceğini bilemeden*) – Demek ki müjdeli bir haber bekliyorsunuz...

Esra, Yusuf'a sert bir bakış atar.

Yusuf (*Esra'ya*) – Sana gerçekten bir şey söylemem lazım...

Sibel – Başım dönüyor. Balkona çıkıp biraz hava alacağım.

Esra – Yanına geleyim mi?

Sibel – Teşekkürler. Ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var...

Esra – Tamam.

Sibel balkona çıkar. Yusuf, onun tamamen uzaklaştığından emin olmayı bekler.

Yusuf – Asla tahmin edemezsin başımıza ne geldi...!

Esra (*aklı başka yerde*) – Hamile... Farkında mısın?

Yusuf – Sen hamilesin? Bu harika bir haber! Bak, on beş dakika önce böyle bir şey bana felaket gibi gelirdi. Ama şimdi her şeyi olumlu görüyorum. Neden mi?

Esra – Hamile olan ben değilim ki!

Yusuf – Aa, öyle mi?

Esra – Söylenen hiçbir şeyi dinlemediğiniz o kadar belli ki...

Yusuf – Peki kim hamile?

Esra – Sibel! Düşünsene, aynı gün hem kocasının uçak kazasında kaybolduğunu hem de ondan hamile olduğunu öğreniyor...

Yusuf – Çocuğun Mehmet'ten olduğunu nereden biliyorsun?

Esra (*şok içinde*) – Nereden mi biliyorum? Kadınsal sezgi diyelim... İlk iki çocuğu ondan olduğuna göre, Mehmet onun kocası olduğuna göre... Aklıma ilk gelen isim o oldu. Çok saçma, değil mi?

Yusuf – Ama mesele bu değil... Bir şey biliyor musun?

Esra – Ne?

Yusuf – Kazandık!

Esra (*balkona doğru bakarak*) – Aman Tanrım!

Yusuf – Şok etkisi yaratıyor, değil mi?

Esra – Sibel! Balkondan aşağı atlamak üzere!

Yusuf döner ve sahneyi görür.

Yusuf – Off, lan! Daha ne kadar uğraştıracak bu ya? Atlasın da kurtulalım. Zaten birinci kattayız, pek bir şey olmaz...

Esra, Yusuf'u dinlemeyip pencereye doğru yaklaşır.

Esra – Lütfen Sibel, yapma! Çocuklarımı düşün!

Sibel – Eğer atlarsam, bana söz ver, çocuklarıma sen bakarsın. Onları yetimhaneye göndermezsin, değil mi?

Esra – Söz veriyorum...

Yusuf – Eksik olan da buydu zaten...

Esra – Hayır, atlama! (*Yusuf'a*) Bir şey söyle, hadi!

Yusuf – Çocuklar için annen var, değil mi?

Sibel – Onlar yetimhaneye gitsin, daha iyi.

Esra – Belki itfaiyeyi aramalıyız...

Yusuf – Ben onu aşağı indiririm...

Sibel – Yaklaşmayın, yoksa atlarım.

Esra – Ne yapacağız?

Yusuf – Bekle, hemen döneceğim...

Esra – Beni yalnız bırakma!

Yusuf koridordan çıkar.

Sibel (*perişan bir halde*) – Ben de aşağıya çakılacağım. Mehmet'imın yanına gideceğim...

Esra – Gerçekten onun bunu isteyeceğini mi sanıyorsun? Bence o hayatta kalmanı ve çocuklarınızla ilgilenmeni isterdi. Hem ya ölmediğini düşün... Kapıyı çalıyor ve seni balkondan düşmüş buluyor...

Kapı zili yerine Sibel'in cep telefonu çalar.

Esra – Bak gördün mü? Belki de o... Hadi, aç...

Sibel (*tereddüt ederek*) – Alo...?

Esra (*Yusuf'un kaybolduğu yere doğru*) – Umarım yine kadın doğum doktoru değildir. Yoksa sonunda ikiz beklediğini mi söyleyecekler...

Sibel – Evet, sizi dinliyorum... Emin misiniz? Tamam. Yok, yok, merak etmeyin. Tamam, teşekkürler. Telefonun yanında olacağım...

Esra – Ne oldu?

Sibel – Onlardı... Psikolojik destek ekibi...

Esra – Ee?

Sibel – Hayatta kalanlar varmış... Mehmet hayatta olabilir...

Esra – Ama bu harika! Gördün mü? Bir anlık umutsuzlukla atlamış olsaydın ne olurdu...

Yusuf geri döner.

Yusuf – Evet, en fazla bileğini burkmuş olurdu...

Esra – Hadi, artık aşağı in... (*Yusuf'a*) Psikolojik destek ekibi biraz önce onu aradı. Hayatta kalanlar bulunmuş...

Yusuf – Biliyorum...

Esra – Duydun mu?

Yusuf – Ben aradım.

Esra – Ne?!

Yusuf – Onu aşağı indirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu...

Sibel odaya geri döner.

Sibel – Haklısın... İnanmam gerek. Mehmet'in hâlâ hayatta olduğunu hissediyorum. Biliyorum...

Esra, Yusuf'a ateşli bir bakış atar.

Esra – Fazla umutlanma yine de... Hem Mehmet'in hayatta kalanlardan biri olduğunu nasıl bilebilirler?

Sibel – Birinin bir valize tutunmuş olduğunu bulmuşlar. Ve bağırıyormuş: Sibel, Sibel...

Esra, Yusuf'a yine sert bir bakış atar.

Sibel – Benim adımın Sibel olduğunu nasıl biliyorlar?

Esra – Evet, bunu ben de merak ediyorum...

Yusuf – Neyse, pencereyi kapatıyorum. Ve bir daha balkona yaklaşmasına izin verme, tamam mı?

Esra – Peki ya gerçek psikolojik destek ekibi ararsa, ona ne diyeceğiz?

Yusuf – Uçakta karısının adı Sibel olan başka yolcular da vardı herhalde...

Sibel – Onların numarasını almayı unuttum... Oraya gidip arama çalışmalarına katılmak için izin isteyecektim. “Son arayanı geri ara” tuşuna basacağım...

Esra (*kesin bir tonla*) – Ben olsam bunu yapmazdım...

Sibel şaşırmış görünür.

Esra – Şu an çok yoğunlardır, biliyorsun. Daha net bir haber aldıklarında seni arayacaklardır...

Yusuf – Sana gerçekten bir şey söylemem gerekiyor.

Esra – Söyle.

Yusuf – Baş başa...

Esra – Onu yalnız bırakamayız. Düşünsene, polis Mehmet'in öldüğünü bildirmek için arıyor ve o yine balkona çıkıyor...

Yusuf – Balkona çıkalım!

Esra – Hayal kırıklığına uğrattın beni, Yusuf... Hem de çok... Arkadaşlarına daha bağlı olduğumu sanıyordum. Burada Mehmet'ten bahsediyoruz! Lise arkadaşın Mehmet'ten! Ve Sibel'den, en yakın arkadaşımından! Başına gelen bu felakette onu desteklemek için bir akşamımızı feda edebiliriz!

Yusuf – Piyangoyu kazandık.

Esra – Ne kadar?

Yusuf – 500 milyon lira.

Sibel – Bu kadar duygudan sonra, sanırım bir kadeh daha şarap alacağım...

Esra (*sert bir şekilde*) – Carafe'nin nerede olduğunu artık biliyorsun, değil mi? Git kendin doldur...

Sibel bu duruma alınır.

Sibel – Sanırım sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim... Yeterince başınızı ağrıttım zaten.

Esra kendini toparlar.

Esra – Affedersin, Sibel, özür dilerim... *(Ona bir kadeh daha şarap doldurur.)* Ama hepimiz biraz gerginiz, değil mi? Bir şeyler de yemen lazım, yoksa kötü olacaksın... *(Yusuf'a, Sibel kadehini bitirirken yan tarafta fısıldar)* Tam zamanı, şu enginarlı turtayı ona ver...

Yusuf bir anlığına mutfağa gider.

Esra – Biz de ona çok yakındık. Yani doğal olarak Mehmet'in ölümü bizi de sarstı. Yani, onun ölüm olasılığı... Ama bir yandan da, devam etmeyi bilmek lazım, değil mi? Hayat bir kere yaşanıyor.

Yusuf, mutfaktan bir dilim turta getirir ve Esra'ya uzatır.

Esra *(Sibel'e uzatarak)* – Hayatın güzel şeylerinden keyif almak lazım...

Sibel bir lokma alır.

Sibel – Fena değil... Bu ne?

Esra *(ikiyüzlü bir şekilde)* – Yusuf yaptı. Neydi bu, Yusuf?

Sibel *(ağzı doluyken)* – Yeter ki enginar olmasın. Çünkü sadece ona alerjim var. Tadını bile hatırlamıyorum. Zaten hayatımda bir kez yedim, o da anneannemlerdeydi. Hastanede acilde bitmişti o gün...

Yusuf ve Esra birbirine şaşkınlıkla bakar.

Sibel – Enginarın avantajı şu ki, yediğinizi fark etmeden yemeniz mümkün değil...

Esra, Sibel'in elinden turta dilimini alır.

Esra – Şey, tatlıya geçmek ister misin?

Sibel kendini iyi hissetmez.

Sibel – Sanırım gidip kusacağım... Bak, normalde bu çok güzel olur. Özellikle böyle lezzetli şeyler... Ama bu stres yüzünden olmalı...

Sibel banyoya doğru uzaklaşır. Sibel çıkınca, Esra heyecanını belli eder.

Esra – Emin misin?

Yusuf *(kartını göstererek)* – İş bulma kurumu kayıt numaram! Kazanan numaralar radyoda açıklandı! Duymadın mı? 500 milyon, düşünsene! Bir yolcu uçağı alabiliriz bununla! Yani, ikinci el belki ama iyi durumda bir tane...

Esra – Bu tam bir çılgınlık!

Yusuf iki kadeh şarap doldurur ve birini Esra'ya uzatır.

Yusuf – Al, bu litre fiyatı 20 lira olan şarabın tadını son kez çıkar. Çünkü bir daha asla böyle bir şey içmeyeceksin...

Bardaklarını tokuştururlar.

Esra – Bu inanılmaz... Şaka falan değil, değil mi?

Yusuf – Ben de hâlâ inanamıyorum. Ama numarayı üç kez kontrol ettim. Yemin ederim, biz kazandık! Yılbaşı piyangosunun büyük ikramiyesi bizim!

Sibel geri gelir.

Esra – Az önce ne öğrendiğimizi asla tahmin edemezsin!

Sibel – Aradılar mı? O muymuş? Hayatta mıymış?

Yusuf (*rahatsız bir şekilde*) – Eee, hayır... Henüz emin değiller...

Esra – Ama onun valizine çok benzeyen bir valiz bulmuşlar. Yüzeyde yüzen bir Vuitton valizi...

Sibel – Peki, güzel haber ne?

Esra – Şey... Bu... (*Histerik bir şekilde*) Valizi geri alabileceğiz!

Yusuf, Esra'yı sakinleştirmeye çalışır.

Yusuf – Kusura bakma... Sinirleri bozuldu biraz...

Sibel – Haklısınız. Bu bekleyiş dayanılmaz bir şey... Mehmet hayatta olsa bile, onu hayal edince... Tek başına, bir valize tutunmuş, Marmara Denizi'nin ortasında, kışın ortasında... Biz burada sıcacık otururken... Kanım donuyor... Gerçi, evinizde de pek sıcak olduğu söylenemez, değil mi? Yoksa bana mı öyle geliyor?

Yusuf (*anlamli bir ifadeyle*) – Şimdi artık kaloriferi açabiliriz, değil mi, Esra? Hadi sonuna kadar açıyorum...

Yusuf, kaloriferi açmak için dışarı çıkar.

Sibel – Sence Marmara'nın buz gibi sularında Aralık ayında ne kadar dayanabilir?

Esra – Değişir... Üşümeye pek dayanıklı biri değildi, değil mi?

Sibel – Aman Tanrım...

Yusuf geri döner.

Yusuf – Termostatı 25'e ayarladım... (*Esra'ya göz kırparak*) Tropiklere aniden gitmemiz gerekirse sıcaklık farkı çarpmasın diye...

Sibel – Tatile mi gidiyorsunuz?

Yusuf – Hayır, yani... Neden olmasın?

Sibel – Eğer ben olsam, uçaktan uzak dururdum...

Esra – Evet, bu daha temkinli olur. Seri kazalar... Hem Pamukkale'de bir termal tatil de hiç fena olmaz. Yeni bir hayata başlamak için güzel bir fırsat...

Sibel – Haklısınız. Hayatın tadını çıkarmayı bilmek gerek... Biliyor musunuz, kader ne kadar garip... Bir cuma akşamı arkadaşlarla yemek yerken, bir anda kendinizi dul buluyorsunuz...

Esra – Evet... Ya da multimilyoner!

Sibel – Bizim bir hayat sigortası yaptıracak paramız bile yoktu... Garip aslında, çünkü Mehmet son zamanlarda tam da bundan bahsediyordu... En azından çocukların eğitim masraflarını karşılamak için, kötü bir durumda... Sanırım bir şeyler hissetmişti... Kötü bir önsezi...

Yusuf – Evet, peki... Bizim hiç haberimiz yoktu. Böyle bir şey, birdenbire başımıza patladı...

Esra (*Sibel'e*) – Hadi, en kötüsü her zaman kesin değildir...

Yusuf – Bizim için de bu bir şok oldu, inan bana...

Sibel – Sizin bir hayat sigortanız var mı?

Esra – Ne?

Sibel – Bir hayat sigortası!

Yusuf – Ondan daha iyisi bizde var, inan bana.

Sibel – Sana yemin ederim ki, eğer bu kazadan sağ kurtulursa, hayata bambaşka bir gözle bakacağım...

Esra – Ah, biz de öyle... Sana söz veriyorum.

Sibel – İnsan her gün küçük küçük fedakarlıklar yapıyor, ileride rahat ederiz diye... Ama hikaye... Günü yaşamak lazım, yarını düşünmeden...

Yusuf – Haklısın. Ben yarın işten ayrılıyorum.

Sibel – Zaten işsiz değil misin?

Yusuf – Evet, ama iş aramayı bırakıyorum.

Sibel – Ama yine de hayatını kazanmak zorundasın. Biraz da kenara koymak gerek. Çünkü emeklilik maaşıyla geçinmek mümkün değil... Aman Tanrım... Sanırım Mehmet emekli sandığına pek masraf çıkarmayacak...

Esra – Hadi, böyle şeyler söyleme...

Sibel – İki küçük çocukla ben şimdi nasıl başa çıkacağım...

Esra – Biz buradayız, merak etme... Değil mi Yusuf? İstersen, yükünü biraz hafifletmek için birini biz alabiliriz!

Yusuf (*pek hevesli olmayan bir şekilde*) – Evet, yani...

Sibel – Çok nazıksınız ama... Size zaten 15.000 lira borcumuz var...

Esra – Bak, ne diyeceğim... O 15.000 lirayı size hediye ediyoruz. Değil mi Yusuf? Artık fazlası zarar, değil mi?

Yusuf – Evet, evet, tabii... Borcu unutabilirsiniz...

Sibel (*duygulanarak*) – Böyle dostlarımın olduğunu bilmek, bana gerçekten destek oluyor... 15.000 liranın sizin için ne kadar büyük bir şey olduğunu biliyorum... Özellikle şu dönemde. Yusuf işsizken... Bak, bankadan borç istesem, bana verip vermeyecekleri bile belli değil. Ama siz... Aralık ayında, tam kışın ortasında, kaloriferi bile açmaya paranız yetmiyorken... Sadece misafir gelince açıyorsunuz... Aslında şimdi biraz fazla sıcak değil mi? Sizce de öyle değil mi? Faturalarınız benim yüzümden artmasın diye endişeleniyorum...

Yusuf – Gidip biraz kısıyım...

Yusuf birkaç saniyelikine dışarı çıkar.

Sibel – Çocuklara bunu nasıl söyleyeceğim, bilmiyorum...

Esra – Şimdilik uyuyorlar, değil mi?

Sibel – Ama bir gün uyanacaklar...

Esra – Bak, belki bunu söylememem lazım ama Mehmet'in öldüğüne bir türlü inanamıyorum. Bugün değil...

Sibel – Neden bugün değilmiş?

Esra – Bilmiyorum, bu... şey gibi... Az önce baban hakkında söylediklerin gibi. Hani oğlun doğduğu gün sırf seni sinirlendirmek için öldüğünü söylemiştin.

Sibel – Mehmet'in, sırf bu akşam bizim keyfimizi bozmak için uçak düşürdüğünü mü düşünüyorsun?

Yusuf geri döner.

Esra (*konuyu değiştirmeyi tercih ederek*) – Televizyonu tekrar açsak mı, kesin bir haber almak için... Hani, piyango sonuçlarının da zamanı geldi... Yani... haberlerden bahsediyorum, tabii ki...

Sibel'in telefonu çalar. Sibel tereddüt eder ama sonunda telefonu açar.

Sibel – Alo...? Evet, benim... (*Esra ve Yusuf'a dönerek*) Onlar! Psikolojik destek ekibi... Evet...? Dinliyorum...

Diğer ikisi biraz mahcup görünür.

Sibel – Ama... bize öyle söylemişsiniz... Tamam... Peki... Teşekkürler...

Sibel telefonu kapatır.

Sibel – Uçak enkazında tutunmuş halde beş kişi bulmuşlar... Belki altıncı bir kişi de olabilir...

Yusuf – Tamamlayıcı numara.

Sibel – Helikopterle onları kurtarmaya çalışıyorlarmış, ama Marmara Denizi üzerinde hava çok kötüymüş... Kimliklerini henüz bilmiyorlar.

Esra – Çekilişi yapar yapmaz sana haber verecekler... Yani, kurtarma operasyonunu!

Sibel – Haklısınız... Bu tam bir piyango gibi. Beklemek dayanılmaz bir şey. Sanki piyango oynayıp doğru numarayı seçip seçmediğimi bekliyorum gibi...

Esra – Evet... Ben de Yusuf'la evlendiğimde aynı şeyi düşünmüştüm... Yani... Ama uçakta kaç kişi vardı?

Sibel – Bilmiyorum... Küçük bir uçaktı... Kayseri-İstanbul seferi...

Yusuf – Diyelim ki yüz kişi... Beş kişi kurtulduysa... Yirmide bir şans. Bu yine de piyangodan daha iyi...

Sibel – Hiç şansım olmadı zaten...

Esra – Bilirsin ya, derler ki: Oyunda kazanan, aşkta kaybeder.

Sibel – Aman Tanrım... Neyse ki siz varsınız, yoksa...

Esra – Yatıp biraz dinlenmek ister misin? Bizim yatak odasında...

Sibel – Ya ararlarsa...?

Yusuf – Saatler sürebilir, biliyorsun... Fırtınada denizde kurtarma operasyonu yapmak çok zor. Hatta canlı çıkarabileceklerinden bile emin değiller.

Sibel – Zaten uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Esra – İstersen sana bir sakinleştirici verebilirim.

Sibel – Sanmıyorum ki işe yarasın... Şu halimde...

Esra – İki ya da üç tane alabilirsin. Çok hafifler...

Sibel – Çok nazıksın ama... Bir de yatak odanızı işgal etmeyeyim...

Esra – Biliyor musun, biz de uyuyamayacağız zaten...

Sibel – Teşekkür ederim... Gerçekten, her şeyin sizi benim kadar sarstığını düşünmemiştim... (*Telefonuna bakarak*) Tüh, telefonu telesekretere almışım. Alışkanlık... Bakayım mesaj bırakmışlar mı...

Sibel biraz uzaklaşıp telesekreterini kontrol eder.

Yusuf (*Esra'ya*) – Ondan asla kurtulamayacağız...

Sibel – Hayır, hâlâ bir şey yok...

Esra – Bir yandan da... Aramalarının üstünden sadece beş dakika geçti...

Yusuf – Ayrıca, aramızda kalsın ama... Yirmide bir şans... En iyisi en kötüsüne hazırlıklı olman, değil mi?

Sibel – Ama az önce bana diyordun ki...

Esra – Sana yanlış umut vermek istemeyiz... Değil mi Yusuf?

Yusuf – Annen haklı aslında... Dul kalmaya kendini hazırlamalısın.

Esra – Bak, Mehmet gerçekten öldüyse, bunu öğrenmek için yeterince zamanın olacak. Hayır, en iyisi gidip biraz yatıp dinlenmen... İstersen sana bir taksi çağırayım?

Sibel – Ben arabayla geldim.

Esra – Aa, evet, doğru...

Sibel – Ama bu halde araba kullanamam.

Yusuf ve Esra, çaresizlikle bakışırlar.

Sibel – Ama haklısın, gidip biraz yatayım. Uyuyamam ama... Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var gibi hissediyorum...

Yusuf – Evet, biz de... Yani, evet, tabii, seni çok iyi anlıyoruz. Değil mi, Esra?

Sibel – Gidiyorum...

Esra – Evet...

Sibel, Yusuf ve Esra'nın kontrol altındaki bakışları altında odadan çıkar. Sibel ortadan kaybolunca ikili sevinçlerini dışa vurur.

Yusuf – Lan! 500 milyon!

Sibel geri döner. Yusuf ve Esra donar kalır.

Sibel – Telefonumu unutmuşum...

Sibel tekrar çıkar.

Esra – Kazanan bileti görmeden inanamıyorum. Göstersene...

Yusuf – Gidip getireyim... (*Gitmek için bir adım atar.*) Tüh, odada... Belki uyur da biraz rahatlarız. Şimdi gidip onu uyandırmanın sırası değil... Hadi, onun getirdiği *Veuve Clicquot* şampanyasını içelim, kutlamak için...

Esra – Odada mı? Hiç görmedim... Bileti kaybetmedin, değil mi? Ya komodinin üzerinden yere düştüyse ve elektrikli süpürgeyle çekildiyse... Dün süpürgenin torbasını değiştirdim ve sabah çöpü attım...

Yusuf – Merak etme... Güvende. (*Şampanyayı açmaya hazırlanırken*) Tıpayı çok gürültülü çıkarmayayım da onu uyandırmayalım.

Esra – Güvende mi? Nerede?

Yusuf – Valizimin içinde. Dolabın üstünde... İç ceplerden birinde... Ta İzmir'den döndüğümde koymuştum. Bileti aldığımı bile unutmuşum, düşünebiliyor musun?

Esra – Valizin? Yani Vuitton valizin mi?

Yusuf – Evet... Valiz işte... Sakın o valizi de süpürgeyle temizlemiş olma... (*Esra'nın rahatsız bakışlarını fark eder.*) Ne?

Esra – Mehmet Kayseri'ye giderken valizi yoktu... Bu yüzden Sibel benden ona bir valiz ödünç vermemi istedi...

Şampanyanın tıpası gürültülü bir şekilde patlar.

Yusuf – Valizimi ona mı verdin? O dandik low-cost şirketinin uçağına benim Vuitton valizimle mi bindirdin?

Esra – Vuitton valizi derken, sahte olduğunu hatırlatırım...

Yusuf – 500 milyonluk biletimiz içindeyken! O kadar paramızla zaten bu markayı satın alabilirdik...

Sibel geri gelir.

Sibel – Bir patlama gibi bir ses duydum... Beni uyandırdı... (*İki diğerinin mahvolmuş suratlarını görünce*) Bu ne surat? Haber mi aldınız? Hem de kötü bir haber ve bana söylemeye cesaret edemiyorsunuz, değil mi?

Yusuf – Evet, öyle denebilir...

Sibel – Aman Tanrım...!

Esra – Hayır, yani... Mehmet'le ilgili değil...

Yusuf – Biraz Mehmet'le de ilgili aslında...

Esra – Yusuf, valizini ödünç verdiğimi bilmiyordu... Bu yüzden doğal olarak bir şok yaşadı... Duygusal bir şok, tabii ki... En iyi arkadaşını Marmara Denizi'nin ortasında, valizine tutunmuş şekilde hayal edince... Etrafında köpekbalıkları dönüyormuş gibi...

Sibel – Marmara Denizi'nde köpekbalığı mı var?

Esra – Bilmiyorum, öyle hayal ettim...

Sibel – Aman Tanrım, doğru ya, valiz... Size zaten 15.000 lira borcumuz vardı ve bunu geri ödeyememiştik... Üstüne bir de o Vuitton valizi bir daha göremeyeceksiniz. Neyse ki sahtesiydi...

Esra – Hâlâ bir umut var, değil mi? (*Yusuf'a bakarak*) Yani Mehmet bulunabilir... valiziyle birlikte.

Yusuf – Sence gerçekten...?

Esra – Valizler, cesetlerden çok daha iyi yüzer! Düşünsene, uçak kazasından sonra televizyonlarda gördüğümüz görüntülerde yüzeyde yüzen ne? Valizler!

Yusuf – Çok ağır değilse, evet...

Esra (*Sibel'e*) – Mehmet'in valizi çok mu doluydu?

Sibel – Kayseri'de sadece bir gece kaldı, o yüzden fazla bir şey götürmedi...

İkisi biraz umutlanır.

Sibel – Tabii bir sürü satış kataloğu dışında... Kâğıt dediğin çok ağırdır. Valizi arabaya koyarken yerinden bile kıpırdatamıyordum. Neyse ki tekerlekleri vardı. Bu imitasyonlar o kadar da kötü değil aslında. Haklısınız, gerçeğine dünya kadar para vermeye gerek yok... Ama neden valizin içinde ne olduğunu merak ediyorsunuz ki?

Esra – Şey... Eğer yüzüyorsa, Mehmet valize tutunmuş olabilir. Bir can simidi gibi...

Sibel – Evet, ama burada olmaz, değil mi... Gidip bir taşa tutunsan daha iyi... Hem zaten bagajlar kargo bölümünde değil mi? Uçakla birlikte dibe çöker...

Yusuf, Esra'ya ölümcül bir bakış atar.

Esra – Ama enkazı bulduklarında, bazen yeniden su yüzüne çıkarırlar. Kara kutuları bulmak, kazanın nedenlerini anlamak ve valizleri – şey, cesetleri – ailelere teslim etmek için...

Yusuf – Gerçekten mi...?

Esra – Tabii ki! Neden bilmiyorum ama hâlâ umutluyum. Değil mi, Sibel?

Sibel – Evet, yani...

Esra – Hem burcun da bugün şanslı günün olduğunu söylüyor, değil mi?

Yusuf (Sibel'e) – Ama gerçekten emin misin, o valizi yanında götürdüğüne?

Sibel – Travel Discount Airways'le mi? Maalesef... Biletini internetten ben aldım...

Yusuf (histerik bir şekilde) – Benim valizimle lan! Benim lanet olası valizimle!

Sibel biraz afallar. Esra, Yusuf'a sakin olması için işaret eder.

Sibel – Sanırım artık sizi bırakmalıyım... Annemin evine gidip orada uyuyacağım. En azından çocuklar uyanınca yanlarında olurum. Ve eğer bir haber alırsam – iyi ya da kötü – sizi mutlaka bilgilendiririm. Söz veriyorum.

Yusuf – 500 milyon... 500 milyon lan! Bana bunun bir kâbus olduğunu söyleyin...

Esra (Sibel'e) – Evet, belki de en iyisi bu olur...

Sibel – Peki, sizi rahat bırakayım artık...

Yusuf – Sence biz artık uyuyabilir miyiz?

Sibel – Sabah sizi ararım... Zaten her şeyi yeterince erken öğrenirsiniz... Ben de öyle. Haklısın, Esra. Saatler sürebilir. Anneme gidince bir sakinleştirici alırım...

Yusuf – Ah, yok artık! Biz hemen öğrenmek istiyoruz! Değil mi, Esra? Öyle mal mal bekleyemeyiz burada...

Sibel – Gerçekten çok duygulandım... Bu kadar sarsılmış olman beni etkiliyor. Mehmet'in bir arkadaşın olduğunu biliyorum... Ama kaybolmasının seni bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim.

Yusuf – Televizyonu tekrar açıyorum...

Spiker (off) – Ve kazanan numara...

Yusuf – Tamam, anladık zaten...

Sibel (Esra'ya, endişeyle) – Belki ona da bir sakinleştirici vermelisin, ne dersin?

Yusuf başka bir kanala geçer.

Spiker (off) – Artık kesinleşti: Travel Discount Airways uçağının denize düşmesi sonucunda kurtulan yok. İlk başta kazazedeler sanılan ve bir salda bulunan birkaç kişinin, aslında bu derme çatma tekneleriyle Türkiye kıyılarına ulaşmaya çalışan Afrikalılar olduğu anlaşıldı. Kendileri, geldikleri ülkeye geri gönderilmek üzere, aynı havayolu şirketinin bir charter uçağına bindirildi. En azından onlara iyi yolculuklar dileyelim... Bu arada, büyük yılbaşı ikramiyesinin kazananı hâlâ bilinmiyor...

Yusuf televizyonu kapatır, yıkılmıştır.

Yusuf – Off ya... Hiç kurtulan yokmuş, kahretsin!

Sibel'in telefonu çalar. Gelen numaraya bakar.

Sibel – Eğer annemse, cevap vermeyeceğim...

Yusuf – Benim Vuitton valizim...

Sibel – O...

Esra – Kim o?

Sibel – Mehmet... Telefonunda onun numarası görünüyor...

Esra – Hayır...

Yusuf (şaşkın bir şekilde) – Hangi operatörü kullanıyorsun?

Esra – Hadi, açsana!

Sibel, bembeyaz bir yüzle, telefonu cevaplar.

Sibel – Alo...?

Yusuf ve Esra, onun söylediklerini dikkatle dinler.

Sibel – Mehmet? Nereden arıyorsun? Seni neredeyse hiç duyamıyorum... Çok, çok uzaktan arıyormuşsun gibi geliyor...

Yusuf – Tabii uzaktan... Kurtulan kimse olmadığını söylediler.

Sibel – Ve sen beni duyabiliyor musun...? Mehmet...? Alo...? Alo...? (*Dramatik bir ifadeyle iki diğerine döner.*) Hat kesildi...

Ölü bir sessizlik olur.

Esra – Emin misin, gerçekten o muydu?

Sibel – Bilmiyorum... Hat çok kötüydü...

Yusuf – Eğer denizin dibindeyse...

Sibel – Ama ne olursa olsun, gelen arama onun numarasından geldi. Evet, doğru numaraydı...

Yusuf – Doğru numara...

Esra – Belki uçaktan dışarı fırlamıştır... Ve bir şeye tutunmayı başarmıştır...

Yusuf – Valizine...

Esra – Ve kalan son bataryasıyla seni arıyordur.

Sibel – Aman Tanrım... Ama hiç kurtulan olmadığını söylediler... Daha yeni yeni buna alışmaya başlamıştım...

Esra – Her zaman bir mucize mümkündür.

Yusuf – Mucize... Daha köpekbalıkları yemeden önce onu bulmayı başarabilseler bari...

Sibel – Mehmet’i hayal etsenize... Bu fırtınada, tek başına, Ege Denizi’nin ortasında...

Yusuf – Marmara Denizi...

Sibel – Gece karanlığında, senin valizine tutunmuş...

Esra – Marmara Denizi o kadar da büyük değil... Ve uğağın Boğaz girişinde düştüğünü söylediler.

Sibel – Sürüklenmiş olabilir... Onu nasıl bulacaklar?

Yusuf – Samanlıkta valiz aramak gibi bir şey bu...

Sibel – Onu geri aramayı deneyeceğim... Çok az şarjı kalmış olsa bile, bulunduğu yeri tarif etmeye vakti olabilir. Bu da arama kurtarma çalışmalarını kolaylaştırır...

Esra – Ama bir yandan, gerçekten Pasifik’in ortasında kaybolduysa...

Yusuf – Marmara Denizi, be kardeşim!

Sibel numarayı çevirir ve endişeyle bekler.

Sibel – Çalıyor... Aman Tanrım, telesekreterine düştüm. Sanki öteki dünyadan bir ses duyuyorum... Alo, Mehmet? Eğer bu mesajı dinliyorsan, seni ne kadar sevdiğimi bilmeni istiyorum. Ve çocukların da seni çok sevdiğini... Lütfen, Mehmet. Dayan. Benim için. Çocukların için. Tabii ki kendin için de... Kurtarma ekipleri seni bulana kadar dayan. Seni çok öpüyorum, sevgilim...

Yusuf ve Esra duygulanır, birbirlerine bakarlar.

Sibel – Mehmet, sana son bir şey itiraf etmek istiyorum. Vicdanımı rahatlatmak için. Belki bir daha hiç fırsatım olmaz. Ya da cesaret edemem. Seni bir kez aldattım. Sadece bir kez. Ama inan bana, hiçbir anlamı yoktu. Ve sana söz veriyorum, taşıdığım çocuk kesinlikle senden. Yani... neredeyse eminim. İçimde hissediyorum. Ama istersen test yaptırırız. Evet, çünkü sana söylemeyi unuttum. Hamileyim, Mehmet. Baba olacaksın! Bu yüzden dayanmalısın!

Sibel telefonu kapatır, sarsılmıştır. Diğer ikisi şaşkın bakışlar değiştirir.

Esra – Bu sözlerden sonra dayanamazsa...

Rahatsız bir sessizlik olur.

Yusuf – Telefon...

Esra – Bir şey duymuyorum.

Yusuf – Hayır, Mehmet'in telefonu diyorum. Onun cep telefonuyla yerini bulabilirler! Kurtarma ekibini hemen aramalıyız. Belki de valizi... şey, Mehmet'i bulma umudu vardır hâlâ... Kurtarma ekibinin numarası neydi?

Sibel (*telefonunu uzatarak*) – Al, numara burada kayıtlı.

Yusuf geri arama tuşuna basar.

Yusuf – Tüh, şebeke yok. Balkona çıkıp deneyeceğim...

Yusuf dışarı çıkar.

Sibel – Bilmiyorum... Şimdi bunları ona anlatmam doğru oldu mu acaba?

Esra – Ne dersin...

Sibel – Yaklaşık üç ay önceydi. Dişçimle. Muayenehanesinde. Ne düşündüğümü bilmiyorum... Belki de anestezinin etkisiydi...

Esra – Öyle söyle... Pislik seni uyuşturup sana saldırdı de...

Sibel – Ama sadece lokal anesteziydi... Küçük bir dolgu için... Çünkü geri kalanımı gayet iyi hissettim. Hem de Mehmet'ten daha fazla... Peki ya sen? Hiç Yusuf'u aldattın mı?

Esra – Evlenmemizden beri asla...

Sibel – Bir yandan, sadece altı aydır evlisiniz. On beş yıl birlikte yaşadıktan sonra...

Esra – Evet, ama hayır...

Yusuf döner ve Esra'nın konuşmasını keser.

Yusuf – Tamam, gerekeni hemen yapacaklar. Yeni bir haber alır almaz bizi arayacaklar.

Esra – Bunu bir polisiye dizisinde görmüştüm. Cep telefonuyla birini yerini bulmak çok kolay. Genelde de çok hızlı. Tabii, bu durumda yer Marmara Denizi'nin ortası ama olsun...

Yusuf – Marmara Denizi!

Sibel – Aman Tanrım... Kalbim bu kadar duyguyu kaldırabilecek mi bilmiyorum...
(*Telefon çalar.*) Şimdi mi?

Esra – Bak işte...

Yusuf – Hadi, cevap versene!

Sibel – Alo? Hayır, anne, ölüm haberini henüz almadım, üzgünüm... Ama ölüm ilanlarını düşünmek için biraz erken değil mi sence? Tamam, kapatıyorum, telefonu meşgul edemem. Beklediğim bir arama var... Çiçekler mi? Ne istersen yap, umurumda değil, tamam mı? (*Kızgın bir şekilde telefonu kapatır.*) Hayat gerçekten çok acımasız. Keşke o uçakta annem olsaydı... (*Telefon yine çalar ve öfkeyle açar.*) Rahat bırakacak mısın bizi, ha?! Aa, özür dilerim, annem sandım... Evet, tabii ki, dinliyorum... Hayır, şaka yapmıyorum, eşim gerçekten o uçaktaydı ve... Tamam, teşekkürler... Yeni bir şey öğrenirseniz beni arayın...

Telefonu kapatır, sarsılmıştır.

Sibel – Onlardı... Mehmet'in telefonunun yerini tespit etmeyi başarmışlar...

Esra – Eee?

Sibel – Arama Kayseri Tren Garı'ndan yapılmış...

Bu sefer sabit telefon çalar. Esra, mekanik bir şekilde ahizeyi kaldırır.

Esra – Alo? (*Mahvolmuş bir halde, ahizeyi Sibel'e uzatır*) O...

Sibel (*ahizeyi kapar*) – Mehmet? Nerdesin? Herkes seni Marmara Denizi'nin ortasında arıyor...! Hayır, bu olamaz...! (*Diğerlerine dönerek*) Uçağı kaçırmış! Kayseri-İstanbul trenindeymiş!

Yusuf – Tanrı varmış...

Sibel – Ama haberin yok mu? (*Diğerlerine dönerek*) Haberi yok... Mehmet, binmen gereken Travel Discount uçağı denize düştü... Kurtulan yok... Şükürler olsun, bu bir mucize...! (*Diğerlerine dönerek*) Kayseri Havalimanı'nda iki saat boyunca tuvalette mahsur kalmış. Kapıyı açamamış... Tamam... İstanbul'a vardığında beni hemen ara, anlaştık mı...? Seni çok öpüyorum, sevgilim... (*Tam telefonu kapatacakken durur.*) Şey... Mehmet? Benim mesajımı aldın mı? Yok, yok, önemli değildi, sil gitsin, gerçekten... Şimdi hayatta olduğunu bildiğime göre...

Sibel telefonu yerine koyar.

Sibel (*ışıl ışıl*) – Sanırım artık *Veuve Clicquot*'yu açabiliriz!

Yusuf ve Esra, şampanyayı onun haberi olmadan açmış olmanın mahcubiyetine rağmen çok mutludurlar.

Esra – Ama bu harika bir haber! Değil mi, Yusuf?

Yusuf – Sen kocanı buldun, biz de...

Esra – Bir arkadaş!

Yusuf – İstanbul'a ne zaman varacak?

Sibel – Bir saat içinde... Bu kâbus sonunda bitecek... Çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, dayanamazdım... Şampanyayı başka bir zaman içeriz... Gidip onu istasyonda karşılayacağım. Sonra da direkt eve döneriz... Bu yaşananlardan sonra, konuşacak çok şeyimiz var, biliyorsunuz...

Esra – Evet... Özellikle mesajını dinlerse...

Yusuf – Ama olmaz! Hep birlikte kutlayacağız. Değil mi, Esra?

Sibel – Aynı zamanda, o tek kurtulan kişi... Diğer ailelerin benim kadar şanslı olmadığını düşününce...

Yusuf – Hayat bir piyango! Doğru numarayı çekmen yeterli. Diğerleri için üzücü, ama yapacak bir şey yok. *The show must go on!* Ve bu arada, sinirlerin bu haldeyken, İstanbul Garı'nda Cuma akşamı o 4x4'ü park edemezsin. Onu arayıp taksiye binmesini söylerim. Doğrudan buraya gelsin. Valiziyle birlikte...

Sibel – Taksi mi...? Bizim buna bütçemiz yetmez ki...

Yusuf – Ama bizim var! Değil mi, Esra?

Esra – Bizim de size söyleyecek iyi bir haberimiz var... Artık anlatabiliriz... Hadi, Yusuf, söyle...

Yusuf tam konuşmaya hazırlanırken sabit telefon yeniden çalar. Esra cevap verir.

Esra – Evet... Ah, Mehmet... Tam seni arayacaktık... (*Gülümsemesi donar.*) Tamam, hemen ona veriyorum... (*Sibel'e döner*) Mehmet. Mesajını almış...

Sibel, yıkılmış bir halde, kablosuz telefonu alır ve balkona doğru yürür.

Sibel – Bak, Mehmet, her şeyi açıklayacağım, tamam mı? Ayrıca, bunu böyle büyütme! Gerçekten, yaşadığımız bunca şeyden sonra olaylara biraz daha geniş perspektiften bakman gerekmez mi? Sana ölümden kıl payı kurtulduğunu hatırlatırım! Önemli olan ikimizin de hâlâ hayatta olması! Sen bir hayatta kalansın, Mehmet!

Sibel konuşmasını tamamlamak için balkona çıkar.

Yusuf – Aman Tanrım... Bir bu eksikti...

Esra – Şimdi onu buraya getirip bizimle şampanya patlatmasını sağlamak pek kolay olmayacak gibi...

Yusuf – Düşünsene, aldattığını öğrenince İstanbul'a vardığında Boğaz'a atlamaya karar veriyor... Valizimle birlikte...

Sibel geri döner, yüzü mahvolmuş durumdadır.

Esra – Ne oldu...?

Sibel – Eve dönmek istemiyor... Boşanmak istiyormuş...

Yusuf – Gelsin, burada kalsın! Değil mi, Esra? Sonuçta valizi zaten hazır...

Sibel – Ah, valiz, tam da mesele bu... Ama en önemli şey değil...

İki diğerinin şaşkınlığı.

Yusuf – Ne?

Sibel – Yani... Mehmet uçağı kaçırdı, ama valiz kaçırmadı. Valiz çoktan check-in yapılmıştı... Maalesef artık onu unutabilirsiniz. Valiz, uçağın kargosunda kaldı...

Yusuf – Ne dangalak herif! (*Esra'ya*) Yok artık, bunun gerçek olmadığını söyle lütfen!

Sibel – Neyse ki, aslında gerçek bir Vuitton değildi, değil mi? Hem biliyor musun, sahte ürünler yasal değil. Bununla ilgili televizyonda bir belgesel izlemiştim... Mehmet gümrükte sorun yaşayabilirdi...

Esra – Gümrükte mi? Kayseri'den İstanbul'a giderken?

Sibel – Evet, ama Atina aktarmalıydı...

Yusuf – Eğer hemen gitmezse, onu öldüreceğim...

Sibel, Yusuf'un tepkisine biraz şaşırır.

Sibel – Merak etme, size söz verdiğim gibi, yenisini alırım. Hem de bu sefer gerçek bir Vuitton... Size borçlu olduğumu biliyorum...

Yusuf – Tabii! Zaten bize 15.000 lira borcun var!

Sibel – Pekâlâ, sanırım artık gerçekten gitmeliyim. Değil mi, Esra? Hepimiz bugün fazlasıyla duygusal anlar yaşadık...

Esra, Yusuf'un öfkesinden korumak için Sibel'i dikkatlice kapıya doğru iter.

Esra – Hadi, merak etme, her şey yoluna girecek... Yarın beni ara, tamam mı?

Sibel – Tamam, sizi haberdar ederim...

Sibel kapıdan çıkmaya hazırlanır, ancak son bir kez geri döner.

Sibel – Bu arada, bana söylemek istediğiniz o iyi haber neydi?

Esra onu kararlı bir şekilde dışarı iter.

Esra – Yarın konuşuruz...

Sibel çıkar. Yusuf ve Esra yalnız kalır. Kanepeye yığılırlar. Ağır bir sessizlik.

Yusuf – 500 milyon lira...

Esra, Yusuf'u öper.

Esra – Hadi, o kadar da kötü değil... Önemli olan hayatta olmak, değil mi? Ve ikimizin birlikte olması...

Yusuf biraz rahatlar.

Yusuf – Haklısın...

Esra – Ayrıca 500 milyonla ne yapabiliydik ki?

Yusuf – Gerçekten merak ediyorum...

Esra – Bu kadar büyük bir fırtınaya rağmen evliliğimiz bile dayanabilir miydi?

Yusuf – Arkadaşlarımızı saymıyorum bile... Bak, az kalsın Mehmet ve Sibel'le papaz oluyorduk...

Sessizlik.

Yusuf – Sence lotodan 500 milyon kazansaydık boşanır mıydık?

Esra – İnsanın başına vurabilir... Uzun zamandır bastırıldığı tüm arzularını gerçekleştirme şansı olduğunu öğrenince...

Yusuf – Haklısın, hayal kırıklığı bir ilişkiyi bir arada tutan çimento gibi... Düşünsene, neredeyse milyoner oluyorduk... Tüylerim diken diken oluyor...

Esra – Hadi, şimdi sakın bir akşam geçirebiliriz. İkimiz, televizyon karşısında...

Yusuf – Şu anda beni gerçekten rahatlatacak bir şey biliyor musun...

Esra (umutla) – Söyle... Kaybettiğin Vuitton çantanın yerine seni mutlu edecek ne varsa yapmaya hazırım.

Yusuf – Bir belgesel... Mesela varanların çiftleşme ritüelleri üzerine...

Esra'nın heyecanı biraz sönmüş gibidir.

Yusuf – Biliyor musun, varanlar oldukça serbest ilişkilere açık hayvanlar. Dişi, birkaç erkekle çiftleşir ve yumurtalar, bütün eşlerinin genetik mirasını taşır... Sibel'in çocuğunu düşün. Yarısı Mehmet, diğer yarısı diş hekimi...

Esra (morali bozulmuş) – Biraz şarap kaldı... Yani, Sibel'in bıraktığı kadar... İçer misin? 20 liraya aldığımız şaraba alışmamız gerekecek gibi...

Esra, iki kadeh şarap doldururken Yusuf televizyonu açar.

Spiker (off) – ... Marmara Denizi üzerinde düşen bir kazanın kurbanı olduğu sanılan Travel Discount Airways uçağının izine az önce ulaşıldı. Pilot, kokpitte uyuyakalmış. Atina'ya inmek yerine, yakıtı bitinceye kadar yoluna devam ederek Alaska'ya kadar gitmiş ve buradaki buzullara zorunlu iniş yapmak zorunda kalmış.

Yusuf – İlginç bir şekilde, artık bunun beni hiç ilgilendirmediğini hissediyorum.

Telefon çalar. Esra, zombiye benzer bir halde kalkıp telefona cevap verirken, Yusuf televizyona yapışmış gibi kalır.

Spiker (off) – İşte, Meksika ordusuna ait bir keşif uçağından alınan görüntüler...

Esra – Evet...?

Spiker (off) – Uçak gövdesindeki yolcuların durumu hakkında henüz hiçbir bilgiye sahip değiliz. Ancak bu son derece net görüntülerde, bir valizle oynayan iki penguen açıkça görülüyor...

Esra – Hayır...!

Esra, sersemlemiş bir şekilde telefonu kapatır ve Yusuf'a doğru döner.

Yusuf – Kimdi...?

Esra – Sibel'in jinekoloğuydu... Aslında benim jinekoloğum... Aynı doktora gidiyoruz...

Yusuf – Peki...?

Esra – Dosyalarımızı karıştırmış... Hamile olan o değilmiş, benmişim!

Yusuf (şaşkın) – Dişçiniz de aynı mı...?

Esra (coşkuyla) – Yusuf, senden hamileyim! Bir bebeğimiz olacak!

Yusuf (çok da memnun olmayan bir şekilde) – Ama... Bizim olamayacağını sanıyordum... Jinekoloğun bana spermatozoidlerimin haline bakılırsa, lotoda kazanma şansımızla aynı olduğunu söylemişti!

Esra – Ama horoskopunu okudun! Bugün senin şanslı günün!

Karanlık.

Son

Yazar

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise (Fransa) doğmuştur. 113 komedi yazmıştır, bunların çoğu İngilizce, İspanyolca ve Portekizce'ye çevrilmiştir. Reklamcılık alanında semiyolog (göstergebilimci) olmadan önce, Jean-Pierre Martinez çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahneye çıkmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmış ve oyun yazarlığına geri dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok sahnelenen çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır.

Jean-Pierre Martinez'in oyunları, skeçleri ve diğer metinleri web sitesinden ücretsiz olarak indirilebilir. Ancak, herhangi bir kamuya açık temsil için yazarın web sitesindeki iletişim formu üzerinden izni gereklidir – <https://comediatheque.net/>

**Bu metin telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.
Telif hakkı ihlali cezai olarak araştırılacak ve maksimum 3
yıla kadar hapis ve 300.000 Euro para cezasıyla
sonuçlanabilecektir.**

© La Comédiathèque Aralık 2024
Ücretsiz olarak indirilebilen oyun
<https://comediatheque.net/>